

Mireia C. Saladrigues. En Suspensió, 2020.

Una aproximació a l'aire, a allò que no es veu, des de paradigmes i sentits diferents, o inclús oposats. *Apories sobre l'aire* és una reflexió tangible sobre un tema quasi impossible. Del 16 de febrer al 19 de maig d'aquest 2024, l'aire omple de nous significats tots tres espais del Bòlit Centre d'Art Contemporani de Girona. Una exposició comisariada per Ingrid Guardiola i Olga Subirós, amb les obres de Maria Arnal, Fito Conesa, Abelardo Gil-Fournier, Núria Merino, Job Ramos, Oriol Riverola, Mireia C. Saladrigues i Pep Vidal. Des de mirades ecologistes, científiques, poètiques i filosòfiques, es parteix d'una premissa que ha existit durant segles: quina és la nostra relació amb l'aire? Si bé ha estat sempre un espai per a l'observació científica, també ha estat espai per als mites, per a les guerres..., tot passa a través d'ell. L'aire és

allà on manca la materialitat. Així es planteja *"Apories sobre l'aire"*, un nou capítol dins del programa *De rerum natura*, sobre naturalesa, medi i ecosistemes, que ha acollit passades exposicions com *Cap a les Deus*, el 2022, o *Petromasculinitats*, el 2021. A tots tres espais podem explorar diferents vessants i interessos, des del que és visual fins al que només es pot imaginar o sentir a través d'altres sentits, tot un repte per a l'art. Si comencem pel Bòlit_PouRodó, veurem la mirada científica de Pep Vidal o Núria Merino, que dissectionen l'aire i experimenten amb el que hi passa; així com les peces audiovisuals de Fito Conesa sobre sensibilitat mediambiental. Al Bòlit_StNicola hi trobem l'aire a través de la sonoritat, amb els treballs de Maria Arnal i Job Ramos. I al Bòlit_LaRambla hi trobem les instal·lacions de vídeo

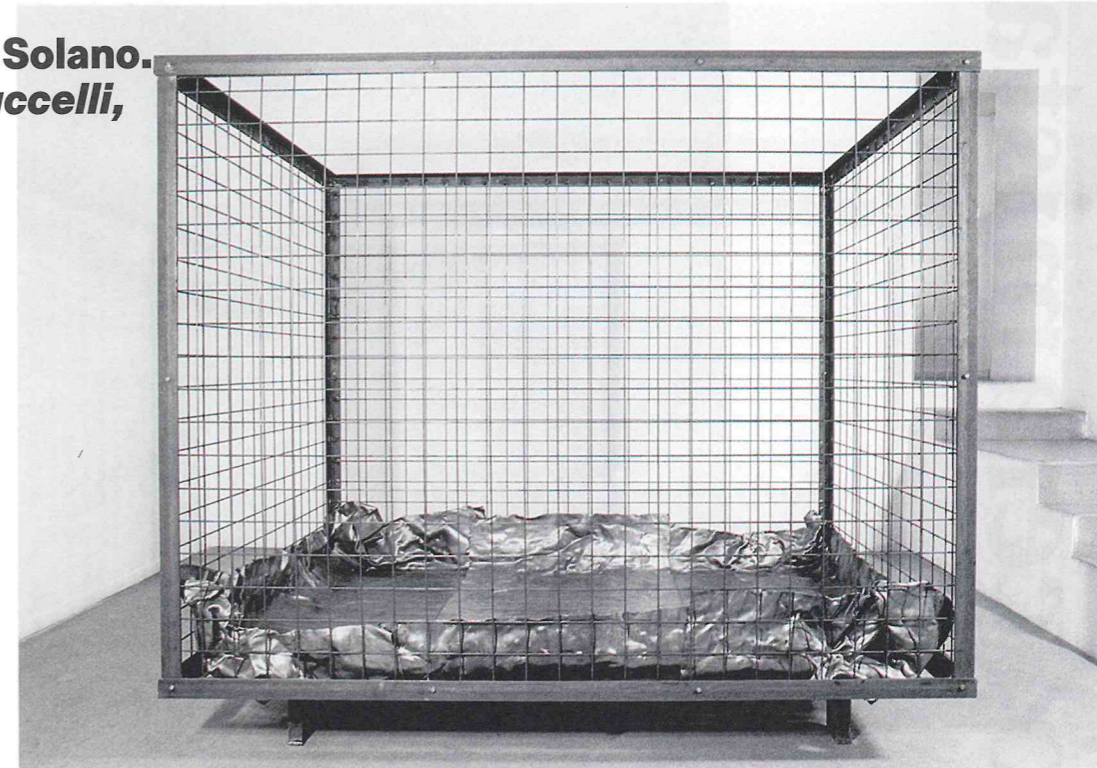
de Mireia C. Saladrigues i Abelardo Gil-Fournier, que exploren sobre el moviment de l'aire i els materials que el connecten amb l'entorn. Durant tres mesos acompanyaran aquesta exposició al Bòlit tot un seguit d'activitats, des de visites guiades fins a projeccions al Cinema Truffaut, tallers familiars, una *performance* de Maria Arnal... per apropar-nos a les reflexions científiques i artístiques exposades. Per apropar-nos a l'art des d'una nova visió i poder parlar del conjunt de materialitat que el conforma, i a l'artista com a científic i com a poeta que experimenta amb aquesta materialitat.

'Anònims', de Susana Solano

Espais Volart. Fundació Vila Casas
 Barcelona
 Del 02.02.24 al 14.07.24
 Jaume Vidal Oliveras

exposició

Susana Solano. Senza uccelli, 1987.

Susana Solano va assolir una gran projecció des de finals dels anys setanta fins als noranta. La seva obra es troba en grans col·leccions institucionals i va introduir-se en els circuits internacionals. Va participar a la Documenta de Kassel (1987 i 1992), la Bienal de Sao Paulo (1987) i les Biennals de Venècia (1988 i 1993), entre altres fóruns. Igualment, va tenir importants exposicions individuals a museus: Washington DC (1989), San Francisco (1991), Madrid (1992), Berlín (1996), Viena (1996), etc. Era un moment d'una gran eufòria en el mercat i es van recuperar els procediments i llenguatges tradicionals, és a dir: el retorn a la pintura i a l'escultura després de la desmaterialització de l'objecte i les pràctiques conceptuals que fins aleshores havien estat predominants. Tot i això, els creadors més inquiets –com és el cas de Solano– van desenvolupar un treball que cercava els límits de l'escultura o la manera de

portar-la més enllà dels valors que fins aleshores l'havien definit. En aquest sentit, unes peces molt significatives, per exemple, són els artefactes en forma de gàbies, no sols pels procediments i materials sinó també perquè es qüestionen la noció de volum i espai si és que es pot parlar precisament d'aquests principis en la seva obra. En aquest sentit, a vegades s'ha parlat de Susana Solano i altres escultors de la seva generació com una expressió "antiforma". En tot cas, es tracta d'un treball que no es pot concebre sense tenir en compte les experiències prèvies del minimal o del *povera* i en general l'art conceptual en les seves diverses derivacions. Als anys noranta, però, aquella generació va perdre la centralitat, amb l'arribada de nous artistes i inquietuds. Tot i que Susana Solano ha tingut sempre una presència constant en galeries i institucions –recordem les seves esplèndides exposicions a la Fundació Suñol (2014),

a l'IVAM (2019), a Artur Ramón Art (2022)–, la veritat és que la seva darrera gran retrospectiva a Barcelona va ser el Ilunyat 1999 al MACBA. L'actual mostra a la Fundació Vila Casas, comissariada per Enrique Juncosa, es presenta com una segona gran i necessària retrospectiva que pretén revisar i reinterpretar, però també reivindicar, Susana Solano i apropar-la a les generacions joves. Val a dir que el món de Susana Solano és hermètic i es resisteix a l'anàlisi. Ella mateixa ha fugit de donar explicacions. Tot i això, sembla innegable una dimensió simbòlica en la seva escultura. Enrique Juncosa, amb molts matisos, ha associat la poètica de l'escultura a una estètica de la melangia que sobrevola tota la seva trajectòria.